

— Великиятъ везиръ Мехмедъ Кюпрюлю зове всички: малки и голѣми на селския мегданъ!

Тревожно предчувствие сви сърдцето на бана. Той хвърли мотиката, обу се на босъ кракъ и забърза къмъ село. Мегданътъ бѣше почернѣлъ отъ хора. Всички мълчаха. Само очитѣ имъ тревожно горѣха.

Срѣдъ тѣхъ стоеше облѣченъ въ военна униформа везирътъ, а около него — много турска войска.

Съ дѣсната си ржка той стискаше гола сабя, а отъ лѣвата му страна бѣха натрупани човали жито. Помълча малко, гордо изправи глава и твърдо каза:

— Нека пристѣпятъ къмъ мене банътъ и попътъ!

Когато тѣ се изправиха предъ него, той ги стрелна съ очи и извика:

— Ако желаете да приемете моята вѣра, минете отъ лѣвата ми страна! Тогава ще заповѣдамъ на войниците си да напълнятъ веднага хамбаритѣ на цѣлото ви село съ жито! Ако ли пъкъ не скланяте, минете отъ дѣсно! Тогава моята сабя ще заиграе първо надъ вашитѣ глави, а после — надъ народа...

Банътъ въздъхна и срещна тревожния поледъ на попъ Константина. Той му казваше: „Какво да правимъ? Народътъ ще погине!“... Великиятъ везиръ ги изгледа съ ястребови очи и всичко разбра.

—Здраво помислете! Въ вашитѣ ржце е животътъ на цѣло село!...

Свещеникътъ и банътъ наведоха глави и мълкомъ пристѣпиха къмъ лѣвата страна на везира. А този погледна къмъ народа и лукаво рече:

— Какво ще чакате и вие? Щомъ свещеникътъ и банътъ приематъ нашата вѣра, следъ кого ще вървите?

Тежка и дълга въздишка се откъсна отъ стотици гърла. Народътъ се заклати и се изправи отъ лѣвата страна на везира съ просълзени очи. Той знаеше, че извърши голѣмъ, тежъкъ грѣхъ — бѣше измѣнилъ на своята вѣра.

Г. Червенковъ